

„The Unsinkable”

23 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Capodoperă a tehnologiei timpului, conceput în așa fel încât să nu se poată scufunda, Titanicul s-a scufundat la croaziera de inaugurare, duminică 14 aprilie 1912. Toată lumea era convinsă că un asemenea vas este de nescufundat, dar speranțele lor s-au dovedit iluzorii. La aproape trei ore de la impactul cu aisbergul ucigaș, Titanicul și-a început călătoria spre fundul oceanului.

Cum a fost posibil?

Avertizările că zona este plină de aisberguri au fost persistente, dar echipajul nu le-a luat în seamă. Începând cu ora 9 am a acelei zile de duminică, telegrafistii de pe Caronia, Baltic, Amerika, Mesaba și Californian au informat Titanicul despre prezența masivă a aisbergurilor pe ruta lui.

La 10.50 pm, telegrafistul de pe Californian avertiza pe colegul lui de pe Titanic, Jack Phillips, că ei sunt înconjurați de blocuri uriașe de gheață, dar înainte de a apuca să transmită coordonatele, Phillips a intervenit nervos: „99, 99 (Dispari!, în codul Morse), mă bruiezi, acum sunt ocupat, lucrez cu Cape Race (stația de la țărm care prelua telegramele pasagerilor)!”

La 11.30 pm, Titanicul se trezește în fața unui aisberg uriaș. Virează stânga spre a evita impactul frontal, dar este prea târziu. Gheața secționează latura din dreapta a vasului pe lungimea a șase compartimente etanșe, o rană mortală și imposibil de remediat. La două ore și patruzeci de minute după impact, „The Unsinkable” dispărea sub valuri, spre stupefacția întregii lumi.

Soarta tragică a Titanicului mă face să mă gândesc la Babilonul cel mare, aflat pe aceeași rută populată de pericole mortale, dar la fel de nepăsător față de avertizările primite. De ani de zile Dumnezeu a avertizat lumea că Babilonul cel mare nu va putea reface împărăția lui Dumnezeu pe pământ, și că Planul duce direct la dezastrul final al civilizației.

Dar vocile „transmisioniștilor” au fost mereu aduse la tăcere, uneori cu dispreț, alteori cu nervozitate sau violență. Ofițerii de cart nu au considerat ca fiind importante soliile celor trei îngeri din Apocalips 14, ele aflându-se în conflict cu instrucțiunile Planului și cu voința „căpitanului” de a duce vasul cât mai repede la

destinația propusă, adică un mileniu de aur pe pământ fără amestecul lui Dumnezeu și a legii Sale nesuferite.

În viziunea activiștilor din Babilon, Planul este „de nescufundat,” adică împărăția acestei lumi conduse de „duhurile răutății din locurile cerești” va prospera, garantând supraviețuirea acestei civilizații și dezvoltarea ei până la momentul în care știința va descoperi nemurirea.

Profeția spune că va veni momentul în care, spre a evita scufundarea „nescufundabilului,” oamenii vor trebui să părăsească liniștea și confortul cabinelor calde de pe vas și să coboare în bărcile de salvare, oricât de aspră va fi vremea de afară. În miezul distracției generale, o voce deranjantă va striga:

„A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: ‘Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!’” (Apoc 18:2-4).

Confirmarea că prăbușirea va fi la fel de rapidă și șocantă ca și aceea a Titanicului se află în același capitol:

„Atunci un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare și a zis: ‘Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit!... Lumina lămpii nu va mai lumina în tine, și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei, pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta, și pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ’” (18:21-24).

Străjerii de pe zidurile Sionului nu par îngrijorați de soarta Babilonului, și nu doresc să mai tulbure poporul cu ceea ce se întâmplă „în afara cetății” noastre. Unii dintre ei chiar s-au oferit să dea o mână de ajutor la realizarea Planului, fără să se gândească la consecințe.

Speranța noastră este că unii se vor trezi la timp, și vor părăsi Babilonul, convinși că rana lui de moarte este nevindecabilă:

„Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l, și haidem fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns până la ceruri, și se înalță până la nori” (Ier 51:9).

***